

עין משפט
נר מצוה

קרא א ב מ"י פ"ד מהל'
שננות הלכה א':
קרא ג מ"י פ"ח מהל' ע"ו
הל' א ועין הכשנות
ובכ"מ וכל"מ (ופ"ב)
מהלכות שחיטה הלכה כאל'
סמך לנח"מ טע"פ י"ד
ס"ד סע"ף ד ס"ב קמה
סע"ף ח:

דבינו גרשום

[illegible]

השוחט פרק שני חולין

אי הכי מאי איריא חמאא אישמעין ובה. לפירוט שני שנקוטטר
לדבר הנה פריך וי' ודל' אין אלס חוקר דבר שאיט שלו
דא"ש נגקט חטאא לאפוקי שלמים שס' שלו ז"ל דמכר השחא דחמא
דכדי יוסי כהנלי דלמר קדשים קלים ממון בעלים הן דלדכנן לא
מחתך בעפר הוא
בחמאא העוף עסקין
קאתי מכדי רב הונא
כעולא ועולא מעשה
באומר בגמר זביחה
מאי איריא חמאא ליי
מר זוטרא משמיה דר
עסקין כגון שהיה
עליו כל שהוא וגמר
קאתין אמר רב פפא
הונא סימן אחד לא
מאי מעשה מעשה
אי לאו דאמר רב ה
הויא חמאא תיובתא
אמר דהכריה לא מי
דתימא כיון דקני ליה
קמ"ל (נעין סימן) רב
יצחק אמר יי' אין אדם
מיתיבי השוחט חמאא
כוכבים חייב שלש חמ
העוף ובחצי קנה
העוף הוא דכולהו

לומר דהא דנקט חטאת לאשמועינן דאע"ג דקדמי ליה לכפרה אפי"ה
אלא חשיב כדיריה לאוסרה במעשה כל דהו: ר"ב נחמן ורב עמרם
דברי יצחק אמרי אין אדם אוסר דבר שאינו שלו. ונחמן ור' פרק
דריב' ישמעאל (ד.ה.) איתליהם דעולא דלעיל דלמח לבו רב נחמן
אמרו ליה לעולא כדכ תרגמהו רב הונא למשפיען כדכל לאו משום
דסביר כרב הונא אלא כלומר לא הודעתמו שום חידוש שכבר
שמעיתו ואי רב הונא ואם תאמר בעובדא (פ"ג דף ט"ז:) על עובד
כוכבים למחא וזהו חמרא בדולאם שדא ביה עובד כוכבים דלא
ישיבין עין ואחא מריה דחמרא וסקסיה דברייתא ושדייה לגנא
וגרסינן התם איקלע רב נחמן למחא כהנאה אפמי אסריה
הוא אין אדם אוסר דבר שאין שלו ולמסקנא דקאמר אפמי למ"ד
ואוסר אדם דבר שאינו שלו הוי מילי עובד כוכבים ורב נחמן מלי
סביר כהנא קמא נחמא אצל למאי דסקנא דעתך דלמי רב נחמן
(כ"ג ו) ולא כהנא קמא דסבי:

בין

ממתק כעפר הוא אמר רב פפא הכא
בחמטא העוף עסקין דכולהו בהדי הדדי
קאתין אמר רב הונא כמאן אמרה לשמעתי
כעולא ועולא מעשה כל דהו קאמר "אלא
באומר בגמר וזיבה הוא עובדה אי הכי
מאי איריא חמטא לישמעינן וזב אלא אמר
מר זוטרא משמיה דרב פפא הכא במאי
עסקין יכגון שהיה חצי קנה פגום והוסיף
עליו כל שהוא וגמרו דכולהו בהדי הדדי
קאתין אמר רב פפא אי לאו דאמר רב
הונא סימן אחד לא הויה חמטא תיובתיה
מאי מעשה מעשה רבה ואמר רב פפא
אי לאו דאמר רב הונא בהמת חברו לא
הויה חמטא תיובתיה מאי טעמא דידיה מצי
אמר דחבריה לא מצי אמר פשיטא מהו
דתימא כיון דקני ליה לכפרה כדריה דמיא
קמ"ל (נעץ סימן) רב נחמן ורב עמרם ורב
יצחק אמרי "אין אדם אוסר דבר שאין שלו
מיתובי השוחט חמטא בשבת בחוץ לטבירת
כוכבים חייב שלש חמאות ואוקמינן בחמטא
העוף ובחצי קנה פגום טעמא דחמטא
העוף הוא דכולהו בהדי הדדי קאתין

[illegible]

בין

מסורת הש"ס

(א) וכתובות לך, ויש"ג,
(ב) ויכתובת פנ"ג, (ג) עין
רש"א, (ד) ויקרא ח,
(ה) ר"מ, (ו) עין רש"א,
(ז) וע"ש פוס' נח, פד"ה
חיקלע,

הנהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מתקן
וכי' בסימן א' מתקין:
(ג) ד"ה ועולה וכי'
דמכר שחית: (א) ד"ה
אלה אפי' וכי' לא פקע
שם קדשים מינה עד
גמר: (ד) ד"ה ואוקימה
וכי' כהנא שחית: וכו'
ליכא: (ה) רוב' ד"ה רב
נחמן וכי' גמ' בן בבא
ולא מתקין:

שימה מקובצת

6 רבי אמר: בסיני
 חמייב: **7** ולענין
 שבת רחובי בחבורה
 עולמא או כנשילא
8: דכולהו בחבורה
 אתו ריכין רשע עבדא
 כיוכי: **9** דהשתא לו
 פקט שם קרישין ד
 נמר וביחא: **10** דהוי
 עליו כל שהוא בבתא
 כל שהוא מתכנס בפנימין
11 לפי שני מקורין
 ולרב סבור דהי
 אין אדם אוסר דבר שאני
 שלו ואני שפיר דנקט
 חטא: **12** חטא לא
 ראשון וביחא שפיר
 בא לקושטא על דכ
 הווא לישמעון ובת איכ
 הויי מתא

זר הוא. לדין נאמר משום עבודת כוכבים פקע
 ה ועשיית של עבודת כוכבים וספירה בעלמא היא וכו' לא
 משום שחטוי חזן. וי"א ע"כ דלמחרין בפירוקן (לפני דר' טו):
 אחד בחזן וסימן בחזן כפנים חזין שרי עשה כד משה
 חטאת העוף בחזן לכולא למימר דנגמר
 הסימן חזיל כהדי הדדי יאסור עבודת
 כוכבים ושחטת חזן דלי אמרינן
 (סו"ק) סימן אחד מחייב חזן מלי יריכא
 דגמר לשחטת עבודת קדשים דקדמי
 וסימן אחד כפנים דליגלאי מילתא
 דכפיון קמא שחטת חזן הוי ועשמה
 דהתם משום דינא לשחטת מחלה
 ועד סוף קמא חזל דלמין שרי לא
 אשחטת כלל דחיתוק עפרא בעלמא
 הוא קמא נמי לאו שם שחטת עליה
 ולענין שבת דחיוויבא אטעיתא שמה
 הוא דלמחייב חז"ל דלאו שחטת היא
 וכן משום עבודת כוכבים שחטת
 עבודת כוכבים היא חזל לענין שחטוי
 חזן לאו שחטת קדשים היא: כה
 כחטאת העוף עסקין. ודמילקתא
 כמינן אחד כפין (לפני דר' טו). וחזיר
 שחטתה ידידה נמי בחזן כסימן
 אחד דהשמיט עוף קדשים בחזן חייב
 והמולקין בחזן פטור דקתן כונסין
 פכרת השומט והמכלה (ע"פ ק"א).
 וילין מלא אשר שחטת (לרבות את
 העוף: דכולהו נכבדי דדדי. לדין
 דשם סימן כוכבים לא חזיל עד
 גמר עומא אישכמא כולה שחטת
 כדקדשים הוא: ועולא משהל
 אכל

ד'ריון דלמור רב הוצא [ו"א] סימן אחד ואסמכה למלימה ומזמיעין רב הוצא דלמור מעשה כל דהו קאמר דהא סימן דמות עובדות כרובים לאו גמר מעשה הוא הלכך ע"כ סימן הוצא לאו דוקא דהוא סימן לחצי סימן ואפילו וקומתה לאו הוי מצינומה (ד) מצי שחט כ רבנא פקע סע דהא וחיוב שחטת חוץ ליתיה עד גמר סימן ויחידוך עפר אפילו בטמאת בזהמה ממוקמא ובלאוהו איני רוצה לית כרובים בשחטתו וז' עד שתגמר ו' דהשתא לא פקע דמות עד גמר ציהא ומתחייב כבולו: אי. בי. טעמא דר' ר' לאו משום סימן דחטאת אלא הוי אלא באומר ר' הוה עובדה: מ"א אירוי טעמא. דנקט [סע] ליתני השוחט דהשתמע על זבחים ומדנקט טעמא דלמיה נמי וחיוב דחטאת העוף קאי ויולה לא מצי למינקט משום דבעי שני סימין ולא באומר בגמר ציהא ור' עובדה

עצודה אלף בגמר וצוהה אחאזי איכסל לאשמועינן
: הונא מהבא ומומא דלין אלס אוקר דבר שאינו שלו
זי איחא דטעמא משום גמר וצוהה הוא מאז שגא עיין
לי לרב הונא ומש"ה נקט טעמא היקף דהכשרו כיון
ושפק שם קדשים מיינה כרב הונא אלל בעושה משבת
ומחייב עליה משום שמיטת חוץ וחייב חוץ ומעשה כל דה
(וכו') סימן אחד. ואסרוד אשונא דמעשה כל דהו אמר:
ויומר מעשה רבה אקמר עולא דהיינו גמר מעשה: א"ר
דבאמרו: לא הוה טעמא פולא דהיינו כרב דהוה ש"מ
דכפר: שבעלים ומתכפרין בה. ל"א זי איכ דגמרא וצוהה
: בו שבעלים שוחטין אותה והיא כולה לכהני ליתני ובה
ינייה עד גמר וצוהה ומדנקט טעמא ש"מ בעבוד עבודת
מעשה וטעא דליוו שלמים הוא אקר במעשה וטעא ומ"מ
עושה כל אקר אלף חמא רה ויטרא לעולם בעבודת תחלת
מלוא כל דהו דליקטתיה חזי איחייבי משום שמיטת חוץ
מעוץ בעיז שני סימנין: לא הוה טעמא סיובכיה. דמאי
טעמא ולא תנא ובה משום דליוו שלמים כיון דדידיה נינהו
דשמיטת דליכא טעמא רבה. ולקון זי דליוו בעיז דהיי
כל דהו ולחיי תנא טעמא דכפרה הוא דליוו שלמים דדיה
אלס אוקר דבר שאינו שלו. פליו בגמר מעשה. ואית
הוא ולקמן (מא) מותבי להו ממנא: ואוקימנא. על כורחין
גיס דדיה נינהו הוו מיתסרי תחלת (י) חסיכה וכו' ליכא
שם קדשים מיינה פליו הכי מלוא נקט עולה דשמי
משום סימן אחד דהו וצוהה קנה פגוס דבאמרו:
כדל

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones